

Zoals we in START 3/2012 al schreven hield de Multegra Westfield Cup eind maart een aantal oriëntatiedagen. Potentiële nieuwe deelnemers konden eigenhandig voelen hoe zo'n lichtgewichtbolide over het asfalt te jagen is. Toen Hans Wellink aan ondergetekende vroeg of hij ook een aantal ronden wilde proeven van puur en onvervalst rijplezier, hoefde er niet lang nagedacht te worden...

tekst: Ralph Stoové
foto's: Chris Schotanus

START PROEFT VAN WESTFIELD CUP

Hans heeft drie van zijn auto's klaargezet. Het klassieke silhouet is aangevuld met een wirwar aan stangen die als rolkooi over de cockpit zijn gedrapeerd. Ik wurm mijn overtollige kilo's door het stangenstelsel en beland in een kuipstoel. Zonder stoelverstelling, want dat betekent extra gewicht. En als er iets is wat deze auto's ontbreekt, dan is het onnodig gewicht. Totdat ik instap, natuurlijk. Ondanks de afwezigheid van verstelmogelijkheden zit ik prettig. Ik neem de werkruimte in me op: een klein lipje op de plek waar je eigenlijk de voorruit verwacht, een handjevol knoppen en een lcd-schermpje dat me voorziet van vitale informatie.

Intens

Zo, ik mag rijden. Ik zet mijn helm op, trek de gordels nog wat aan en doorloop de startprocedure. Het indrukken van de startknop laat een siddering door het chassis gaan, gevolgd door het blaffen van de Ford-kraftbron. Gemoedelijk rolt de Westfield door de pitstraat. Als ik het circuit op rijd, trap ik het gaspedaal diep in. Wat een geweld! De rijnsensatie is intens. Dat komt onder andere doordat je helemaal bent overgeleverd aan de elementen. Het minuscule windgeleidertje kan niet voorkomen dat mijn helm geteisterd wordt door steentjes. Steentjes die hun weg naar mijn helm niet vinden, voel ik onder de wie-

len. Ik stuf op het Scheivlak af en ik weet de auto, door het goede zicht op de losstaande wielen, nauwkeurig langs de curbstones te sturen. Bocht na bocht verslind ik het circuit. Weer op het rechte stuk, voel ik hoe lineair de Westfield accelereert. Tot aan de toerenbegrenzer blijft de motor eraan sleuren. Het windgeruis overstemt op hoge snelheid het motorgebruik en ik schakel daardoor vast te vroeg naar de vijfde versnelling.

Handelbaar

Ik voel me bijna één met deze machine. De steeds hogere snelheden zorgen ervoor dat de ware aard van het beestje bovenkomt. De grens tussen onderen en overstuur is erg klein, maar gelukkig luistert de Westfield strak naar bevelen. En dat is maar goed ook. Als ik de Renault-bocht induik, zie ik voor mij een Clio in de rondte spinnen en kijk ik de piloot recht in de ogen aan. Instinctief geef ik een ruk aan het stuur. De Westfield maakt een zweepende beweging naar rechts en vervolgens een zelfde naar links en ik weet de Clio te ontwijken. Mijn hart klopt in mijn keel en besef tegelijk hoe handelbaar de auto is. Ik begin mijn eigen grenzen te doorzien en besluit dat het genoeg is. Maar mijn grote grijs spreekt boekdelen. De Westfieldcup is zonder twijfel één van de puurste manieren van racen, zonder in een Formulewagen te stappen. ■

